

[Karen Jespersen]

Men jeg kunne også spørge omvendt: Når det nu bliver sagt fra en meget kompetent arbejdsgruppe under Amtsrådsforeningen, at kriminalforsorgens tilsyn forekommer at spille en særlig vigtig rolle, og hvis man så faktisk har den holdning, at man gerne vil gøre noget for disse grupper, hvorfor vil man så ikke være med til at give 7 mio. kr. mere til kriminalforsorgen?

Eva Kjer Hansen (V):

Vi kender dem egentlig godt, de hjemløse, de udstødte, men vi hører meget lidt til dem. Det er folk, som opsøger og har hjemme på herberger, forsorgshjem, pensionater, krisecentre og andre institutioner. De har store sociale problemer og ofte også helbredsmæssige problemer. Der er f.eks. tale om alkohol- og stofmisbrugere, psykisk syge, prostituerede, kriminelle, mennesker, der er ensomme, og som mangler selvværd. Det er ikke dem, der råber højt og stiller krav til det sociale system, det er ikke dem, der har kræfterne og ressourcerne til at gøre oprør. Tværtimod er det som regel mennesker, der er isolerede, uden integration med resten af samfundet, og som er ude af stand til at forsørge sig selv. Desto større er vores forpligtelse til at sørge for at hjælpe disse grupper.

Jeg tror, vi trænger til nogle nye initiativer på dette område. Der er selvfølgelig sket en del gennem de senere år: psykiatripuljen på 15 mio. kr. til forbedring af psykiatriske patienters forhold har sat en række gode projekter i gang, SUM-midlerne og andre puljer har været med til at afprøve nogle ting og give nogle erfaringer.

Men i dag har vi åbenbart ikke tilstrækkelige muligheder for at tilbyde den rigtige hjælp til de forskellige grupper, der har hjælp behov. Vi når i hvert fald ikke langt nok ud.

Brugersammensætningen på de forskellige § 105-institutioner har ændret sig væsentligt, siden bistandsloven trådte i kraft i midten af 1970'erne. Der er kommet nye brugere til, f.eks. flere kvinder, førtidspensionister, flygtninge m.v. Der er større aldersspredning, der er kommet flere unge, og mange har tunge og svære problemer at slås med. Brugerne er typisk marginaliseret i forhold til arbejdsmarkedet med ringe chance for at komme i en eller anden form for beskæftigelse.

Det stiller krav om en mere målrettet indsats for at kunne hjælpe de forskellige mennesker. Ligesom vi alle er forskellige og har forskellige ønsker og behov, er vi nødt til at målrette indsatsen over for de forskellige udstødte grupper. Hvis ikke hjælpen så vidt muligt er indrettet efter de individuelle behov og ønsker, er det begrænset, hvor mange der vil få den hjælp, de har behov. Det handler jo også om retten til at være anderledes og retten til at sige fra i forhold til det såkaldt normale samfund.

Konkret synes jeg, at der er fire områder, der under debatten i dag skal nævnes, hvor der er brug for initiativer. Jeg mener først og fremmest, at vi skal satse på flere nye og anderledes boformer. Som gruppen af hjemløse har ændret sig, er der brug for andre botilbud. Ud over de institutioner, vi kender, er det vigtigt med mindre institutioner, andre boenheder og bofællesskaber, og der skal være åbne være- og omsorgssteder, aktivitetstilbud og lignende. Jeg synes, det er vigtigt, at der også bliver lavet nogle handlingsplaner for den enkelte bruger, så brugeren også får den professionelle hjælp, vedkommende har brug for.

For det andet er der brug for flere økonomiske midler på dette område. Der vil som udgangspunkt blive afsat 50 mio. kr. af satsreguleringspuljen til forskellige opgaver, ligesom vi jo også i det følgende år kan sikre midler fra satsreguleringspuljen til disse opgaver. Den nye pulje skal bl.a. tilgodese udviklingsprojekter med boformer, botilbud til psykisk syge, hjemløse og personer med misbrugsproblemer. Det er vigtigt, at projekterne bliver målrettede og langsigtede, og der er nok ingen tvivl om, at de største problemer er i storbyerne, hvorfor det er her, hovedvægten skal lægges.

For det tredje synes jeg, at de frivillige organisationer skal inddrages meget i arbejdet. Tit og ofte ser vi jo, hvordan de frivillige organisationer kan yde en væsentlig bedre indsats, end det offentlige system kan. De frivillige organisationer er nogle gange dygtigere til at komme ud til de allersvageste og forsøge at hjælpe dem på vej. Derfor skal vi støtte de frivillige organisationer i deres arbejde. Ikke at de skal overtage ansvaret fra det offentlige, men i en erkendelse af, at vi ikke kan tilbyde tilstrækkeligt via det offentlige system – og det skal vi måske heller ikke – bør de frivillige organisationer støttes og inddrages så meget som overhovedet muligt i tilrettelæggelsen af tilbudene.